

I EN KURVA glider Bordzek tungt mot mig som en sten. Hans huvud faller framåt och jag kan inte röra mig. Jag kan inte putta till honom för handen sitter fast under hans bak och axeln har hamnat i klän mellan sätet och hans överarm.

Till höger om mig sitter min mamma som själv försöker göra plats för sina armar och säger till mig att flytta lite på mig och mellan mina ben kravlar sig Bordzeks hund upp för hundrade gången. Allt sjuder inne i bilen. Jag lyckas röra på armbågen, men utan kraft, så något större utrymme skaffar jag mig inte.

Bordzeks nakna hud, där hans skjorta inte är instoppad i byxorna, klibbar mot min arm. Jag skulle vilja störa till hunden över nosen med knäet så att han lägger sig ner, ligger död om det gick, men jag vågar inte. Bordzek kanske sover med öppna ögon. Vägen slingrar sig mellan fälten.

Säden är gul och luften dallrar ovanför. Fönstren vid framsätet är öppna men det fläktar nästan inte alls.

Min bror låter vänsterarmen dingla genom fönstret, den andra vilar lätt på ratten. Hans panna blänker. Till och med hans ögonlock är svettiga. Den del av hans ansikte som syns i backspeglarna är uttryckslös. Han är inte närvarande i dag. På sin höjd är han en förlängning av ratten. Han faller inga kommentarer och han säger inte: "Här stannar vi." Han trampar bara helt plötsligt på bromsen.

Bordzeks hund faller omkull, Bordzek får muttrande in i bildörren och mamma tar spjörn genom att sära på benen. Min överkropp flyger fram och äntligen får jag luft.

Bilen stannar i ett hav av säd. Motorn stängs av och sedan blir det tyst, varken fåglar eller motorvägen, som måste vara nära, hörs. Genom fönstret strömmar hettan in som en varm gröt.

Min bror öppnar bildörren, tvekar, krånglar sig ur ur bilen med en hand och jämrar sig lite när han rätar på ryggen. Stolen jämrar sig också.

Mamma och jag sitter en strund och tittar på Axels ryggtavla. Han har svettfläckar under armarna, mellan skulderbladen och mellan skinkorna. Han tar några kliv framåt och ställer sig framför bilen med händerna på höfterna.

Framsätet gnäller till. Edlie sticker upp huvudet och tittar. Hon har varit tyst hela resan. Hon strålar fortfarande lite, så stolt är hon för att hon får sitta i framsätet. Hon är sex år och kommer att dö stum, tänker jag ibland. Vi får vara glada om vi hör henne dra sitt sista andetag. Hon ser på mamma och mig som om hon jämförde oss och sjunker sedan ner i stolen igen.

"Vi åker snart vidare", säger jag till henne. Jag vrider på huvudet och ser på mamma. Hon blåser ut luft så att läpparna vibrerar och ser svullna ut.

Bordzeks hund kan inte ligga stilla nu när vi har stannat. Han gnäller och snor runt mellan våra ben. Jag böjer mig fram över mamma och öppnar dörren. Hunden kan inte komma ur bilen fort nog. Han hoppar direkt ner på vägrenen och försvinner ut på fältet.

Mamma tittar bort mot en avlägsen punkt, knycklar ihop näsduken i handen, lyfter ett av sina tunga ben och sätter ner det på marken.

"Om han säger att det inte är nåt speciellt", säger hon.

En fullständig mening, tycker hon tydligen.

Jag pressar ihop läpparna. Men mamma, tänker jag. Om någon säger att det inte är nåt speciellt betyder det inte att det verkligen inte är något som är fel. Vissa mammor är både döva och blindas.